

(המשך מעמוד 37)

כנס פנימה. חצי שעה חיכינו בקור, לא היו יציאות תעודות והוא לא האמין לנו שאנחנו ישראלים וניצולים. גם תעודת עובד חברת התעופה שברשותי לא שיכנע עה את איש הביטחון שאני זה אני. ולא שכלי-התיקשורת לא הודיעו עלינו. כל העיתונות והטלוויזיה עסקו בסיפור הצל-תנו.

אחרי שעה שקפאנו בקור, הכניסו אותנו אחד-אחד, וכאן נתקלנו באנטיפי-טיות גוראה וחד-משמעית מצידו של הר-מוכר הראשון, רפי גורן. לא היה נאה לו להתפרצנו פנימה. הוא דיבר אלינו לא יפה ונעלב כשביקשנו ממנו. כאורח ישראל שקרה להם אסון ושכימעט נטרפו בים בתאונת-מטוס. עזרה ומעט כסף כ-הלוואה. הדרכונים לא היו מוכנים. שעות ארוכות אחרי שהגענו לשגרירות, הגיעה תשובה מהארץ שהדרכונים לא יהיו מוכ-נים עד שלא נמסרו פרטים נוספים.

ראינו שאנחנו נתקעים בלילה ברומא. אמרנו לרפי גורן שגשהה במלון הולדיי אין. שהוא מלון מעולה אבל לי, כעובד חברת-תעופה, יש בו חמישים אחוז הנחה, ואפשר היה לשלם בו כרטיס-האשראי שברשותנו. כשהוא שמע הולדיי אין, הוא אמר בסרקאסטיות: חוץ מהולדיי אין אין כבר מלונות ברומא?

אחר-כך הודיע לנו שהדרכון יעלה לנו כסף, פלוס קנס של 100 אחוז. אמרנו לו שאין לנו כסף. אלא-אס-כן הוא מוכן שגשלים בכרטיס-האשראי שבידינו. הוא סירב. אמרנו לו שאין לנו כסף לאכול. במסעדות לא קיבלו את כרטיס-האשראי, וגם נהגיה-המוניות לא הסתפקו בו. הוא זרק לנו 10 אלפים לירטות ואמר: לכו לאכול. עשרת אלפים לירטות מספיקות בדיוק לכוס מיץ, ואולי גם לסנדוויץ.

„מוטב להיות יתומים“

ראינו שהלך עוד יום ושארן עם מי לדבר. השגנו את מיספר-טלפון של שר-החוץ יגאל אלון וטילפנו אליו ל-ירושלים. אשתו, רות, ענתה לטלפון ומוטי שוחח איתה שעה ארוכה. אחרי שעה היו לנו דרכונים.

באותו בוקר הלכתי לסגן מנהל אר-טליה ברומא. מר פיליטו. שאת בתו הצל-תי לפני פלישת התורכים לקפריסין. תוך שתי דקות הוא הסדיר לנו כרטיס-יטיסה, ונתן לנו כסף. קודם-לכן הודיע לי רפי גורן כי לא נקבל את הדרכונים אם לא נשלם עבורם בכסף, וכי לא מעניין אותו איך נשיג את הכסף.

ביקשתי שיסדיר לי ראיון עם השגריר. הוא סירב, וראה בכך חוצפה גדולה. בכלל, טען שאנחנו מטרדים אותו וכי איננו ניצולים יהודים בשטה. יש, תודה לאל, עוד ניצולים. כך אמר.

הלכנו לקחת את הדרכונים מהשגריר רות. פיתאום רפי גורן אומר לנו: תוכלו לקבל דרכונים רק מהשגריר, מר ששון. עכשיו פיתאום היה לשגריר זמן בשבילי. נו, הלכנו לבית של השגריר, שהסתבר שהוא לא-יכליך רחוק מעצם.

נכנסנו לבית המפואר, עם כורסאות הקטיפה האדומות וכל טוב על השולחן, והשגריר ניגש אלינו עם חיוך מאוזן לא-זן ואמר: אני שמח לראות אתכם חיים, עקבתי אחריכם מהרגע שניצלתם. מוטי לא התאפק ואמר: קודם לא היה לך זמן בשבילנו. פיתאום יש לך זמן? ה-שגריר ענה: פעלנו מאהרי הקלעים, ורפי גורן עבד כל-כך קשה. כאן לא יכולתי להתאפק ואמרתי לו: האמת היא שאין לנו זמן ואתה מעכב אותנו. הוא ביקש שנשתה קפה. סירבנו. ביקש שנשתה לחיים. סירבנו. מוטי ותירצה סירבו לל-חוץ את ידו, ואילו לחיצת-היד שלי היתה הרגע הכי קשה שהיה לי בחיים מבחינה מצפונית.

אנחנו לא רוצים להשמיץ. אין לנו בזה עניין. אבל ההרשעה שלנו, שנכנסנו לשגרירות ישראל ברומא, היתה כאילו אנחנו טפילים! כאילו אנחנו מטרדים את אורח-חיייהם השגרתי של הפקידים, שמתפקדים בעצם לעזור לנו כשאנחנו בצרה. ומוסיפה תירצה: לא נעים להש-מיץ את אמי, אבל עם אמי כזאת, מוטב להיות יתומים.

וכשאומרים לה שלמרות הכל היה להם מזל מהשמיים, היא משיבה: „היה לנו מזל מאפרים, לא מהשמיים.“

שרית שי

ניצולים. הארבעה נואשו. אוניות עברו בסמוך לסירה אך לא הבחינו בה. מטוס סילון חלף בשמיים. גם הוא לא ראה את קליפת-האגוז הזעירה שניטלתה בין הג-לים.

היתה זו אונית-משא אלג'ירית שגיל-תה את הארבעה. במאמצים על-אנושיים אותנו לספינה, שרקו במלוא הכוח כי-משרוקיות שהיתה צמודה לחגורת-ההצ-לה שלהם. יוסי הבטיח לכולם כי אם יינצ-לו יקח אותם לבלות לשבוע בהוואי על-הסבונג. „אולם“, כמו שאומר אפרים, „באותו מעמד אפשר היה להוציא ממנו הכל.“ תירצה עדיין פחדה שהסירה תת-הפך וביקשה מהאנשים, שקמו ממקומם מרוב שימחה, להתישב.

כשהבחינו בכתובת הערבית על הספי-נה, אמרו: „אוי וי“, אך אחר-כך חשבו: „מילא, לפחות אחרי חודש נגיע הביתה. הניקר שנצא מזה. ברוזמית החליטו שזי-דכו כאורחים בריטיים וישמידו מיסמכים, כולם עשו כן מלבד אפרים הריאליסט, שהחליט להיפטר מן המיסמכים רק ברגע של הכרה.

המלחים הערביים שזיהו את סירת-ההצ-לה רצו לגשר, והשליכו חבלים. במאמץ צימ עליונים תפסו הארבעה בחבלים וב-שארית כוחותיהם הגיעו לסולם. תוך שעה היו כבר על האוניה.

„הנחתי לעצמי לצנוח“

אפרים: „הם עברו בספידי אימים. אל כל אחד מאתנו נצמדו שניים. הם התייחסו אלינו כאל אנשים הנמצאים על סף המוות. יוסי היה חצי מעולה. תירצה איבדה את הכרתה.“

תירצה: „אני זוכרת רגע נעים, כאילו עד אז החוקתי מעמד. ברגע שהגשתי שאני בידים של מישהו עזבתי, הנחתי לעצמי לצנוח.“

אפרים: שאלתי את הקפטין מאיין ר-לאן, הוא אמר לי: „מאלג'יר לסאבונה. בחיים שלי לא שמעתי על מקום בשם סאבונה, אבל ברגע ששמעתי שהאוניה אינה מפליגה אלג'יר הייתי מבוסס.“

הערבים הפשיטו את הארבעה מביגדיהם והניחו אותם בתוך שמיכות חמות. תיר-צה מצאה עצמה עטופה בחמש שמיכות, ומעליה עומד ערבי ימעסה את גופה. היא היתה בתחתונים, והערבי התחנן לפניה שתשתה תה ירוק ותפשוט את התחתונים הרטובים כדי להתחמם. הוא היה עדין מאד, וכיסה את מערומיה בשמיכה כשהוא מסתיר את עיניו.

על אופן טיפולם של המלחים הערבים בהם אין כפיהם מילים. הם גילו לער-בים כי הם ישראלים, אך זה לא היה חשוב. אלה טיפלו בהם, לפי דבריהם, כפי שרק ערבים מטפלים באורחים. מאוחר יר-תו, כשנפלו לידי הישראלים, לא נותר להם אלא להתגעגע אל הערבים שהצילו את חייהם.

ואכן, כשהגיעה הספינה לסאבונה ציפ-תה לארבעת הניצולים סוללה של צלמים ועיתונאים. מייד נלקחו לבית-החולים, לב-דיקות. ליוסף קימל, בעל הדרכון הברי-טי, ציפו בסאבונה אשתו וידידתה, תוך שעה הוסדרו ניירותיו והוא טס לברי-טניה. אשתו נטרה לשלוש הישראלים הנותרים את כרטיס-האשראי שלה. והם ניסו להתקשר עם השגרירות הישראלית, שבניגוד לשגרירות הבריטית לא טרחה כלל לדאוג לשלום נתיניה.

המוכר הראשון של שגרירות ישראל ברומא, רפי גורן, הציע להם לטוס למי-לאנו, והבטיח שהניירות יוסדרו. הם הציעו עו את רומא, כי משם חשבו לטוס לתל-אביב.

מסע-התלאות האמיתית

הגיעם לרומא ניגשו ישר לשגריר רות. הם היו לבושים בבגדים שהעניקו להם הערבים מספינת-המשא, ולא היה עי-מם כל כסף מוזמן לבד מכרטיס-האשראי.

כאן החל עבור שלושת הניצולים מסע-התלאות האמיתי, שנחיתת-האונס ועש-רים השעות הנוראות על הים מחווירים לעומתו. מספר אפרים: „היה קור-אימים. יצא אלינו איש-ביטחון ולא נתן לנו להי-

בוגרט זוכה בשוק

בחלל משרדו של איש העסקים הצעיר (28) — צביקה קליפר — עומד תמיד ניחוחם המשכר של הבשמים הטובים והנוודעים בעולם.

צביקה קליפר, הוא דור שני של משפחת ייבואני ויצרני בשמים ותכשירי טיפוח לנשים ולגברים.

אביו המנוח, משה קליפר, העביר ב-1936 את עסקיו לישראל ומאז, במשך 40 שנה, מביאה המשפחה לישראל את מיטב יצירותיה של הגדולים והנוודעים ביצרני הבש-מים בעולם; „בית לנו“, מפריץ (הבשמים „ארפ“, ו„ויה-לנו“) לנשים, אפטר שייב ומי טואלט (לגברים), „וורט“, „רושה“ (מדם ומסייה רושה), „זאן פטוי“, „קו-טי“, „מבלה“.



לקראת חנוכה והשנה האזרחית החדשה מביא לנו צביקה קליפר להיט בינלאומי חדש (אשר עשה חייל באירופה ובארה"ב) סידרת תכשירי טיפוח לגברים הנושאת את השם „בוגרט“, על שמו של המפרי בוגרט האגדי.

בסידרה; „אפטר שייב“, „מי טואלט“, קצף לאחר גילוח (חי-דוש בלעדי של בוגרט), סבון ודי-אודורנט.

עתון כלכלי בארצות-הברית, הכתיר את הצלחת בוגרט בכותרת

BOGART SCORES THE MARKET

(„בוגרט“ זוכה בשוק.) צביקה מאמין ובטוח גם ביכולתו לזכות בשוק.

...ושוב הבנק הבינלאומי הראשון - ראשון! תוכנית החסכון החדשה טו צמוד ואישולב

התכנית הקצרה היחידה, הצמודה גם לדולר לפי השער הרשמי.

חינם! ביטוח חיים בנובה סכום ההפקדה

בוא אל הבנק הבינלאומי הראשון

מבחר גדול של תמונות ופלקטים של גדולי הציור המודרני והקלאסי — הדבקה מקצועית של פלקטים ו-תמונות.

„לוטוס“, ת.א. רח' אלבני 101 (מול בית-הכנסת הגדול)

המנוי

קיבלת חשבון, אנא, פרע אותו ב ה ק ד ס . מחלקת המנויים